

Sygnatura akt VI W 5240/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 roku

sprawy przeciwko J. Ż. synowi S. i G. z domu Ż.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 26 sierpnia 2013 roku około godz. 12:05 we W. na ul. (...) dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 150 złotych czym działał na szkodę R. G.

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **J. Ż.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 119 § 4 kw orzeka od J. Ż. na rzecz R. G. kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych tytułem obowiązku zapłaty równowartości ukradzionego mienia;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 26 sierpnia 2013 roku J. Ż. podszedł do idącego ulicą (...).

Mężczyźni się nie znali. Pomimo tego, obwiniony zaczął udawać znajomego R. G.. Twierdził, że są sąsiadami, opowiadał mu o swoich problemach zdrowotnych. W trakcie rozmowy, J. Ż. dwukrotnie objął R. G.. Ściskając go, wyciągnął mu wówczas z wewnętrznej strony kamizelki portfel, w którym znajdowały się pieniądze w kwocie 150 złotych.

R. G., po załatwieniu spraw służbowych i powrocie do domu, stwierdził fakt dokonania kradzieży, o czym zawiadomił Policję.

dowód:

zeznania R. G. k.44 akt;

notatka urzędowa k.9 akt;

protokół zawiadomienia o kradzieży k.3-4;

tablica poglądowa k.10 akt.

J. Ż. był 26-krotnie karany sędownie, w tym wielokrotnie za przestępstwa i wykroczenia przeciwko mieniu.

dowód:

dane o karalności k. 26-29 akt.

J. Ż. zarówno w toku czynności wyjaśniających, jak w postępowaniu jurysdykcyjnym, nie skorzystał z przysługującego mu prawa i nie stawiał się na wezwanie organu prowadzącego postępowanie, tym samym nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach R. G., brak bowiem przesłanek, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tego dowodu. Świadek szczegółowo opisał przestępcze zachowanie obwinionego, podając okoliczności dokonanej przez J. Ż. kradzieży.

Zaakcentować należy, że sposób działania obwinionego był tak charakterystyczny, że stanowił podstawę do wytypowania go, jako jej sprawcy (k.9). R. G. także nie miał żadnych problemów z rozpoznaniem wizerunku obwinionego, kategorycznie wskazując na osobę J. Ż. – mężczyznę, który ukradł mu portfel z pieniędzmi.

Powołane dowody nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość. Z tego względu stanowiły podstawę ustaleń Sądu.

J. Ż. zachowaniem swoim wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 119§1 kw. Dokonał bowiem zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 150 złotych.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, wartość przedmiotu wykroczenia oraz działanie na szkodę 73-letniego emeryta, to okoliczności, które Sąd miał na względzie wymierzając J. Ż. karę aresztu.

Orzeczone karę jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości dokonanego wykroczenia. Wymierzając ją uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić proporcjonalną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz wyrażać naganność jego zachowania. Orzeczone karę spełni również swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć J. Ż. naganność jego zachowania. Na wybór rodzaju kary kluczowy wpływ miała wielokrotna uprzednia karalność obwinionego. Popełniał on zarówno przestępstwa, jak i wykroczenia, odbywał orzeczone kary, po czym ponownie dopuszczał się czynów przeciwko mieniu. Nie jest więc osobą, która incydentalnie naruszyła porządek prawny, lecz dokonywanie czynów karalnych jest elementem jego życia i sposobem na zdobywanie środków utrzymania. Konsekwencją takiej postawy J. Ż., jest wyrok Sądu. Nie istnieje bowiem żadna pozytywna prognoza kryminologiczna, która uzasadniała by warunkowe zawieszenie wykonania kary aresztu.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 624§1 k.p.k. w związku z art. 119 kw.